

Fotó: Mohácsi Klaudia

Felcsúti Hírlap

2020. december
IX. évf., 12. szám (100.)

Lehetőség a tanulásra, a fejlődésre, az alkotásra

Megkezdődött az új iskola építése

Asztalos, zenész, édesapa

Kiss Kálmán három arca

„Nem attól haladsz előre, ha összevissza futkosol”

Találkozás megye II-es csapatunk vezetőedzőjével, Szabó Dániellel

Apja fia

Beszélgetés az apaságról és a férfiasságról Baboss Botonddal és nagyfiaival

Közerdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás:

Bicske, Kossuth tér 14.

Minden hónap első hétfőjén, 13.00–16.00

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő fogadóórája:

Bicske, Szent István út 1.

Páros héten: szerda, 16.00–18.00

Páratlan héten: csütörtök, 10.00–12.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás:

Tel.: 22/594-036

Hétfő: 8.00–16.00

Szerda: 8.00–16.00

Péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák:

Tel.: 22/594-036

Hétfőn 8 órától,

előzetes időpontfoglalás alapján, amíg van érdeklődő.

Faluház:

Tel.: 22/594-368

Szarvas Józsefné: 70/450-8704

Orvosi rendelő, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 22/594-072,

dr. Goda Lajos háziorvos

Hétfő, kedd, csütörtök, péntek: 8.00–12.00,

szerda: 13.00–16.00

Posta:

Hétfőtől péntekig 8-tól 16 óráig, tel.: 22/594-049

Orvosi ügyelet:

Az orvosi ügyeleket a bicskei központi ügyelet látja el.

Tel.: 22/311-104 és a 104-es központi hívószám

Hétköznap délután 4 órától másnap reggel 8-ig,

hétfőjét és ünnepnapokat megelőző utolsó munkanap

16 órától az azt követő első munkanap 8 óráig.

Védőnői szolgálat, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 30/970-8517, Makai Kinga védőnő

Szerda: 9.00–11.00 (orvossal közösen)

11.00–13.00 (önállóan)

17.00–19.00 (kizárólag telefonos egyeztetés alapján)

Gyógyszertár, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 22/252-550

Hétfő, kedd, csütörtök, péntek: 8.30–13.00,

szerda: 13.00–16.00

Könyvtár:

Fő u. 68., tel.: 70/338 4814

Hétfőtől péntekig: 8.00–12.30, 13.30–16.00

Közzet megbíztott:

Fő u. 191., tel.: 20/526-8664, Gáfor János

Esély Gyermekjóléti Alapítvány:

Fő u. 68., tel.: 22/999-424, 70/450-8733

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta huszonnégy oldalon, **800 példányban**. Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző

Kiadja: Felcsút Község Önkormányzata

Hirdetésfelvétel: penztar@felcsut.hu

Kéziratleadás: 20/336-2680; hirlap@felcsut.hu

Terjesztési észrevételek: muszak@felcsut.hu

Címlapfotó:
Döme László Balázs

Felcsúti Hírlap

3 Jegyzet

Józsefek

4 Ki van az ajtóban?

Az óvodában és a bölcsődében járt a Mikulás

5 Mezeket a karácsonyfa alá

Igy zárták az évet a RealTanoda háza táján

6 Lehetőség a tanulásra, a fejlődésre, az alkotásra

Megkezdődött az új iskola építése

7 Apja fia

Beszélgetés az apaságról és a férfiaságról
Baboss Botonddal és nagyfiaival

Pattog a tűz a kandallóban, játékra készen a sakktábla bábu, sülnék a lenmagos cipók a sütőben – csak a ház ura és a nagyfiúk vannak itthon, ők serénykednek apjuk körül a házban, amelyet néhány éve együtt építettek fel. Koppány és Regő számára egyértelmű volt, hogy ugyanabban az iskolában, az esztergomi ferences gimnáziumban tanulnak tovább, ahova az édesapjuk, Botond is járt. Mint mondják, felnéznek az apjukra, s szeretnék volna átélni mindazt, amit ő mesélt a Franka világról. Ha csak tehetik, nyaranta, illetve ha havonta egyszer hazalátogatnak, az apa-fia műhelyben alkotnak, mindenféle ház körüli feladatot ellátnak, de leginkább az ácsmunkákban segídeznek édesapjuknak. Babossék az apa-fia kapcsolatról, a férfimintákról, a férfiaságról meséltek lapunknak.

10 Asztalos, zenész, édesapa

Kiss Kálmán három arca

Grafikusnak készült, asztalos lett belőle, mesterember, aki csodát művel a fával. Úgy képes ugyanis megformálni, hogy egészen egyedi bútor szülessen belőle. Ám faműves munkásságát pillanatnyilag félretette, hogy másik nagy szerelmének, a zenének éljen. Egy dal megkomponálása számára olyan, mint valamely bútor megálmodása – alkotómunka. Mint mondja, alkotás nélkül még kenyérkereső foglalkozásában, a helyi gimnázium karbantartójaként sem lenne meg. Ám ha azt kérdeznénk, ki ő elsősorban: Asztalos? Zenész? Akkor azt felelné: családapa, aki életét a Szentírásra alapozza. Ahhoz, hogy a legfontosabb hivatásául az apaságot válassza, „kellett” egy tragédia, ami Istenhez vonzotta. Hogy miként lett a fővárosi kocsmák jam session

zenészből falunk egyszerű gitáros, aki zenéjével is egyedít alkotna, azt Kiss Kálmán Pozsonyi utcai stúdiójában mondja el nekünk.

12 „Nem attól haladsz előre, ha összeviszsa futkosol”

Találkozás megye II-es csapatunk vezetőedzőjével, Szabó Dániellel

Kisiskolásként szeretett bele a futballba, és azóta a labda körül forog az élete. Egészen a kezdetektől játszik megyei csapatunkban, és már öt éve ő a PAFC III vezetőedzője. Edzőként végigjárta a megyei korosztályos csapatok ranglétráját, a legkisebbektől a legnagyobbakig, miközben tíz évig, mostanáig pályakarbantartóként dolgozott a Puskás Akadémián. Idén nyáron adatott meg a lehetőség, hogy az akadémiai labdarúgó-képzésben is kipróbálja magát, s pályaedzőként az U15-ös csapat munkáját segítse. Szabó Dániel futballistát „ars poeti-cájáról”, a foci erejéről, szépségéről, küldetéséről kérdeztük.

14 „Fontos, hogy tartsuk a lelket a másikban”

Munkában a Gyöngyvirág Nyugdíjasklub „angyalkái”

15 Egymásért

Az otthon melegéért
Karácsonyfát ajándékba

16 Mesesarok

Hogart, a hős

17 Emlékezés

Kip-kóp doktor bá' története

18 Kert

A kaktusz

19 Konyha

Vegán székelypóster

20 Harangszó

Sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges
A boldog karácsony titka

22 Mozaik

Józsefek

Nagy Enikő

December elején Ferenc pápa meghirdette a Szent József-évet, amely a jövő év decemberéig tart. Mária jegyesét, Jézus nevelőapját ugyanis épp százötven éve nyilvántartották a katolikus egyház védőszentjévé. Az egyház mellett patrónusa ő a munkásoknak, az ácsoknak, a favágóknak, az asztalosoknak, a családoknak is. Bár szerepe példa nélkül való, kevés szó esik róla az Újszövetségben. Csupán annyit tudunk róla, hogy Názáretben lakott, de „Dávid házából” származott. Foglalkozását tekintve ács volt, egyszerű kétkezi munkásember, aki jegyességre lépett Máriával. Ám még mielőtt elvette volna a lányt, áldott állapotban találta. Megrendült, álmában azonban felszólítást kapott, hogy vegye el Máriát, és vállalja a születendő gyermeket. A Jézus nevet ő adta a kisdednek. Jézust sokszor nevezték így meg: „József fia Názáretből”. Úgy ismerték hát Józsefet, mint Jézus atyját, s valóban: apja volt ő apja helyett. Bár mintha csak az lenne a szerepe, hogy a születni készülő Máriát megvédje, s a Kiszéssal együtt Egyiptomba menekítse, biztosan több volt ő ennél, hiszen Jézus hozzá hasonlóan ács lett, vagyis számára József azonosulási pont lehetett. Annyit tudunk még róla, hogy igaz ember volt, s Jézus kiállításából kiderül: minden bizonnyal jó férfimintát közvetített. A Szent Család alapja lehetett József, aki mellett Mária és Jézus biztonságban érezhette magát. Valaki, akire rá lehetett bízni egy életet. Valaki, akiben bízni lehetett. Egy apa épp ilyen. Szent József nem hagyott hátra a Szentírás lapjain semmiféle bölcsességet, csendben, hallgatva élte az életét a Megváltó mellett. Azt mondják, „az Atyais-ten árnyéka” volt. Személye arra figyelmeztet, milyen fontos szerepük van az apáknak a családok életében: fiaiknak-lányaiknak hőseik lehetnek.

Mostani lapszámunkban „Józsefeket” mutatunk be. Apákat, munkásokat, férfiakat, igaz embereket. Olyasvalakiket, akik itt élnek közöttünk, akiket talán mind ismerünk, s akik csendben, szinte észrevétlenül teszik a dolgukat: másokat szolgálnak, s a rájuk bízottaknak példát adnak.

Lapunk írásaival,
gondolataival, képeivel
áldott karácsonyt
és boldog új évet kívánunk
a Felcsúti Hírlap minden
kedves olvasójának!

Ki van az ajtóban?

Az óvodában és a bölcsődében járt a Mikulás

Bár most semmi sem olyan, mint szokott lenni, van, ami mégsem lehet másként. Hiába söpör végig egy járvány az egész világon, és hiába kell tilalmak, korlátozások és szabályok között élnünk, van, ami – talán sokkal erősebben, mint a rettegett vírus – itt él közöttünk. Szent Miklós jósága az, ami változhatatlan és örök. Mert ahogy a IV. század szent életű, jóságos lelkipásztora, Múra legendás püspöke az éj leple alatt házról házra járt, hogy ajándékot és pénzt rejtessen el a szűkséget szenvedők hajlékaiban, úgy ünnepnapján, december 6-án puttonyával a Mikulás is körbejár, hiszen ki tudná a jóságot is korlátok közé szorítani? Betartva a legfőbb övintézkedéseket a Kastély Óvoda és Bölcsőde kis lakói közé is megérkezett a Mikulás, s idén ugyan nem találkozhatott szemtől szemben a gyerekekkel, leleményességével megtalálta a kicsik megajándékozásának módját. „Tipp-topp, tipp-topp, ki jön a nagy hóban? Kipp-kopp, kipp-kopp, ki van az ajtóban? Itt van már a nagyszakállú Téliapó!” – énekelték az ovisok, miközben az ablakokban csüngenve várták a Mikulást. Mikor feltűnt a távolban a „nagyszakállú”, kacagva-kopogva jelezték neki: itt vagyunk, erre gyere, ide kell jönni! A Katica, a Teknős, a Süni és a Maci csoport óvodásai sem maradhattak ajándék nélkül, ha nem is a kéményen, de az ablakon át csempészte be finomságokat rejtő csomagjait a Mikulás, aki persze a bölcsőde „kis lakóiról” sem feledkezett meg az ajándékozás során. Így talált hát utat a gyermekszívekhez, s csalt a nehéz időkben is mosolyt az arcokra a jóságos püspök, Szent Miklós utóda.

Nagy Enikő
Fotó: Barbara Gabriella

Mezeket a karácsonyfa alá Így zárták az évet a RealTanoda háza táján

Nagy Enikő, fotó: Döme László Balázs

Összegeyni, s közösen ünnepelni a járványhelyzet miatt ugyan nem tudtak, azért idén sem maradtak ajándék nélkül a RealTanoda ifjú futballistái és kosárlabdázói. A Puskás Akadémia jóvoltából ebben az esztendőben puskásos mezek kerültek a Völgygyi gyerekek karácsonyfája alá. Jó Mikuláshoz méltón – azt hiszem, elárulhatjuk – Baboss Botond, a projekt „házigazdája” egyetlen egyről sem feledkezett meg a legkisebbek közül, s a Puskás Akadémia nevében megajándékozta azt a több mint nyolcvan helyi és környékbeli gyermeket, aki a Real Madrid Alapítvány ál-

tal működtetett program keretében a Puskás Akadémia berkein belül ismerkedhet a futball és a kosárlabda alapjaival. Míg az elmúlt években foci- és kosarascipőt, addig idén, a szezon utolsó edzésén – meglepetésükre – igazi mezt kaptak ajándékba a gyerekek, közöttük a bicskei romatanoda résztvevői is.

A RealTanoda szociális és sportprogram éppen tíz éve indult el Felcsúton a Real Madrid Alapítvány és a Puskás Akadémia együttműködésében. Résztvevői, akiket szociális alapon választanak ki, szerzte a Völgygyéből, a nem professzionális utánpótláscsapatok játékosai

közül kerülnek ki, s egy évig részesülnek támogatásban. A Real Madrid Alapítvány a világ számos országában működtet hasonló „iskolákat”, amelyek küldetése, hogy rajtuk keresztül minden gyermek – így az is, akinek a családja esetleg nem engedheti meg magának, hogy mondjuk, stoplist vegyen – megtapasztalhassa, mekkora örömet ad a sport. Metodológiájukat tréningek során adják át a projekt edzőinek, akik ebben az évben az online térben ismerkedhettek a Real Madrid Alapítvány társadalmi felelősségvállalásról szóló programjával, edzői hitvallásával.

Lehetőség a tanulásra, a fejlődésre, az alkotásra

Megkezdődött az új iskola építése

Letették az új általános iskola épületének alapkővét Felcsúton. A helyi és környékbeli gyerekek 2022-ben már a kétszintes, tizenhat tantermes komplexumban kezdenek meg tanulmányukat.

Nagy Enikő

Fotó: Döme László Balázs

Az avított sportszarnoknak szinte már nyoma sincs, a felcsúti Faluház mögötti tér munkaterületté változott – ez év őszén kezdődött meg a világhírű magyar óceánrepülőről elnevezett Endresz György Általános Iskola új épületének megépítése a hajdani, sokat megélt tornaterem helyén. A Nemzeti Köznevelési Infrastruktúra Fejlesztési Program keretében megvalósuló projekt egyik első lépéseként december 10-én letették az iskola alapkővét. „Felcsút vonzó hely a fiatal családok számára, egyre több gyermek van községünkben, a régi iskola épületét kinőttük, ezért álmotduk meg az új iskolát, amely a legkorszerűbb körülmények között közel ötszáz tanuló számára teremt majd lehetőséget a tanulásra, a fejlődésre, az alkotásra” – fogalmazott az ünnepélyes alapkőletétel során Mészáros László polgármester, majd Szent-Györgyi Albert szavait idézve indította útjára a több mint hatmilliárd forintos beruházást: „Az iskola arra való, hogy az ember megtanuljon tanulni, hogy felébredjen tudásvágya, megismerje a jól végzett munka örömét, megízlelje az alkotás izgalmát, és megtalálja a munkát, amit szeretni fog.”

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő köszöntőjében elmondta: 2014-ben született meg először az új tanulmányi gondolat, illetve terve, 2016-ban pedig már a Pannónia Szíve program megvalósítandó projektjei között is rögzítették a felcsúti intézményt. „Újabb nagy szívdobbanás ez az iskola Pannónia szívében, mertünk nagyot álmodni, valami olyasmit, ami az egész Váli-völgy szempontjából kiemelten fon-

tos – mondta a térség területfejlesztéért felelős miniszteri biztosa. – A felcsúti általános iskola több mint kétszáz tanulóval a legzsúfoltabb intézmény a Váli-völgyben, szükség van az új épületre, amelyet nem sokkal több mint ötszáz nap múlva birtokba vehet a közösség.” A Fejér Megyei Hírlap aznapi száma, a forgalomban lévő pénzérmék és az iskolaépület tervei kaptak aztán helyet abban az időkapcsolóban, amelyet Mészáros László polgármester, Tessely Zoltán országgyűlési képviselő és Medvigy Mihály, a BMSK Beruházási, Műszaki Fejlesztési, Sportüzemeltetési és Közbeszerzési Zrt. vezérigazgatója helyezett el a tanulmányi alapkőben. A kétszintes, 16 tantermes, több mint ezer négyzetméteres új tornacsarnokkal rendelkező iskolaépület kivitelezési munkálatai 2022 harmadik negyedére fejeződnek be.

Apja fia

Beszélgetés az apaságról és a férfiasságról Baboss Botonddal és nagyfiaival

Nagy Enikő, fotó: Barbara Gabriella

Pattog a tűz a kandallóban, játékra készen a sakktábla bábuja, sülnék a lenmagos cipók a sütőben – csak a ház ura és a nagyfiúk vannak itthon, ők serénykednek apjuk körül a házban, amelyet néhány éve együtt építettek fel. Koppány és Regő számára egyértelmű volt, hogy ugyanabban az iskolában, az esztergomi ferences gimnáziumban tanulnak tovább, ahova az édesapjuk, Botond is járt. Mint mondják, felnéznek az apjukra, s szeretnék volna átélteni mindazt, amit ő mesélt a Franka világáról. Ha csak tehetik, nyaranta, illetve ha havonta egyszer hazalátogatnak, az apa-fia műhelyben alkotnak, mindenféle ház körüli feladatot ellátnak, de leginkább az ácsmunkákban segédkeznek édesapjuknak. Babossék az apa-fia kapcsolatáról, a férfimintákról, a férfiasságról meséltek lapunknak.

A szolgálat öröme

Egy néhány évvel ezelőtti adat szerint az Egyesült Államokban a gyermekek kétharmada élt apa és férfi nélküli háztartásban, az édesanyjuk gondviselésében. Míg a lányok előtt ott a női minta, a fiúk nem sok férfimintát látnak maguk körül, nem kapnak jó apaképet. Egyre kevesebb az igazán jó kortárs közösség, nincsenek komoly kollégiumi vagy sportbéli barátok, legfeljebb Xbox-játékosársak. Nem annyira nehéz kitalálni, hogy hová vezethet mindez. Baboss Botond négy fiúgyermek édesapjaként különösen fontosnak tartja, hogy fiaiból férfit és jó apát neveljen, akik – mint mondja – szolgálnak és alkotnak, s akikben meg lehet bízni. „Mindig is fiúkra vágytam, valahogy nem is tudtam elképzelni, hogy lányom legyen – kezdi Botond, aki a Puskás Akadémia kollégiumi nevelőjeként saját fiai mellett több mint száz másik fiúgyermekről is gondoskodik. – Szeretném úgy nevelni őket, ahogy engem nevelt édesapám, ugyanakkor szeretném, hogy jobbakk legyenek, mint én. Nem feltétlenül a karrierjükben vigyék többre, hanem emberként, férfiként, apaként. A feleségemmel egyetértésben ebben támogatom őket, ezért tartom fontosnak, hogy fiúgimnáziumban tanuljanak, s hogy kivegyék a részüket a ház körüli munkából. Számunkra a kétkezi munka nem alantas foglalkozás, hanem szolgálat, melynek öröme a köszönet, s annak a megelégedettségnek az érzése, hogy alkottunk. Szolgáló apának tartom magam. Nem tudom, meddig tart ez a szolgálatom, meddig lehetek még édesapa, de hiszek abban, hogy ha megtanítom a fiaimat a »Hass, alkoss, gyarapíts!« hitvallására, akkor megállják a helyüket az életben.”

„Aktuális »munkaadóim«, édesapám, keresztapám, nagyapám, nagybátyáim jóvoltából sokféle munkában szerezhettek tapasztalatot, ők azok a férfiak, akiktől a legtöbbet tanulok – mondja Koppány, az elsőszülött. – Öcsém-mel, Regővel Noll nagypapánknak legtöbbször a pakolásban, a cipekedésben segítünk, de a levendulaszüret idején is rendelkezésére állunk, a nógrádi nagyszüleim vendégházában felszolgálóként tevékenykedünk, a kállói nagypapánk a hitéről, a természetszeretetéről, az aktivitásáról és az állandó alkotási vágyáról jut eszünkbe, s általa tekinthetünk bele az állatorvoslásba is. Édesapánknak az ácsmunkákban segítünk leginkább, megtanulunk bánni a fával, és elsajátítjuk a különféle szerszámok használatát. Keresztapámnál füvet nyírunk, krumplit vetünk, traktort kezelünk, és az ebtenyésztésbe is belepillanthatunk.” „És ne felejtjük el, hogy nyáron például sóskúti köveket hordtunk, és felépítettük a garázsunkat – teszi hozzá Regő. – Szeretjük az efféle munkákat.”

Egy fiúgimnázium világa

Koppány és Regő az esztergomi ferences gimnázium tanulója, ugyanúgy, ahogyan korábban az apjuk is. „Egyértelmű volt, hogy mi is oda fogunk járni, édesapánk mellett több nagybátyánk is odajárt, és az ott töltött évekről, az ottani barátságokról rengeteget meséltek nekünk – fogalmaz Koppány. – Én azért is vártam, hogy odakierüljek, mert felnézek rájuk, és szerettem volna átélni mindazt, amit ők átéltek. Nem szokványos gimnáziumról van szó, hiszen éjjel-nappal együtt vagyunk, csak havonta jövünk haza, így jobban megismerhetjük egymást, éppen ez a lényeg, hogy együtt legyünk, közösségé Kovácsolódjunk, s ebben sokat segít, hogy úgynevezett szecs-kaként és mazsolaként az embert kicsit megnevelik a tanárok és a felsőbb évesek. Most már én is szecs-kapásztor lehetek, és segíthetek a beszokásban a kisebbeknek. Fokozatosan tanultunk meg alkalmazkodni, testvériesen együtt élni, az pedig, hogy ott az öcsém is, külön öröm, mert egymásra mindig számíthatunk.” „Nálunk még az egész osztály együtt van egy szobában, közel harmincan, ez is azt szolgálja, hogy minél inkább megismerjük egymást – meséli Regő. – Egészen tizedikes korunkig okostelefonunk sem lehet, és azt vettük észre, hogy tényleg sokkal jobban összeszokunk így. Igaz barátokat szerzünk, és ez a legfontosabb.” Koppány és Regő az iskolai focicsapatban is játszanak, mint mondják: remek edző keze alatt egy nagyszerű, az U19-es megye II-es bajnokságban korántsem rosszul szereplő társaság tagjai lehetnek ezáltal.

„Annak idején a szüleim döntéséből kerültem egyházi fiúgimnáziumba, s bár nem mindig volt egyszerű ott az élet, hittem a szüleimnek, megbíztam a döntésükben, azt mondtam: ha más meg tudja csinálni, akkor én miért ne – mondja Botond. – Végül valóban megcsináltam, s utólag még inkább láttam, hogy ott volt a helyem. A másik meghatározó tapasztalatom, hogy a főiskolai tanulmányaimat megszakítva kimentem Angliába, hogy fejlesszem az angolomat, és büszke voltam magamra, mert sikerült munkát találnom. Egy kocsmában összegyűjtöttem a meccset néző vendégek poharait, odamentem a pulthoz, s megkérdeztem: van itt munka? Mondták, ott egy kötény, álljak be! Így lettem csapos. Hétgyermekes család elsőszülöttjeként nem volt ismeretlen számomra a fizikai munka, kivettem a részem a házi- és a ház körüli munkából, s nem volt bennem amolyan értelmiségi gög, hogy márpedig ilyen munkát nem végzek. Ott fogalmaztam meg, hogy ha kint sikerült, idehaza is fogok munkát találni, elhatároztam, hogy befejezem a főiskolát, és feleségül veszem azt a lányt, akit megszerettem. Így is lett.” Botond a bicskei gyermekotthonban kezdett dolgozni, majd a Puskás Akadémia nevelője lett, ő a RealTanoda szociális és sportprogram vezetője, de mindemellett hitoktatóként és lelkipásztori kisegítőként is szolgál.

Hit-élet-tapasztalat

„A hit ugyancsak meghatározó az életünkben – mondja. – Évtizedekkel ezelőtt nem volt ilyen határozott istenképem, és bizalmam sem, de az imádság lehetősége, az, hogy a csoda létezik, mindig evidencia volt számomra. A gimnáziumból kikerülve tapasztaltam meg, hogy milyen sokan vannak, akik nem hisznek, ám ez csak még jobban megerősített abban, hogy jó helyen vagyok a hívők táborában. Ahogy idősödöm, egyre inkább követem az egyház útmutatásait. Nekem is voltak kétségeim, megkérdőjeleztem parancsolatokat, de lassan rájöttem, hogy nem véletlenül ajánl az egyház bizonyos dolgokat, jobban tudja a maga kétezere éves tapasztalatával, mi a jó nekem. Gyermekkoromtól jártam templomba, de mélyebbé az elmúlt húsz évben vált a hitem. Az én Istenem olyan, amilyennek az egyház tanítja, s én adok neki esélyt, hogy az egyház útmutatásain át teljesítse ígérteit, ami az örök élet – s ez nem kevés. Szeretném, hogy a fiaim is hívők legyenek, bár még az út elején vannak, bízom benne, hogy még messzebbre jutnak a hitben, mint én.”

Koppány és Regő nem csupán az iskolában, de odahaza is rendszeresen járnak szentmisére, s a közös imádság is a családi programok része. „A családjunkban szokás a vasárnapot a katolikus közösségben megünnepelni, és a ministrálás óvodáskorom óta hozzátartozik az ünneplésünkhöz – árulja el Koppány. – Nagypapám szervezésében minden évben elzarándoklunk a csíksomlyói búcsúba, az utolsó 35 kilométert gyalog tesszük meg, szállásunk egy istálló szénapadlása, a hegyi pataokban való fürdést követően hajnal háromkor kelünk útra. Legutóbb az iskola szervezésében Ferenc pápa látogatásakor mentünk el Csíksomlyóba, ahova édesapánk is elkísért minket.

Más közös programjaink is vannak: minden vasárnap sakkozunk, nyaranta biciklitúrára megyünk, de járunk horgászni is – mindezekre férfias hobbi-ként tekintek.”

„Nálunk a rózsa-fűzér imádkozása sem olyasmí, ami csak nőknek való, édesapámtól tanultam meg, s az értelmét is egyre inkább látom már – vallja Botond. – Azt vettem észre, hogy sok tekintetben hasonlítok az édesapámra, a hitem gyakorlásában mindenképpen. Ő az egyik meghatározó példaképem, mert az egész életét nekünk, értünk szentelte, s mindig az egész Kárpát-medencéért imádkozott. Hisz a magyar nép létjogosultságában, abban, hogy Isten szerepet szán ennek a népnek. Ez fontos üzenet számomra. De példaképem gyermekkorom két plébánosa is, akiknél ministrálni kezdtem, s akik megtanítottak arra, hogy odaállhatsz az Isten elé úgy, ahogy vagy. Mert ilyen az Isten: szigorú és irgalmas egyszerre, szeret, jót akar nekünk, s ezt el kell hinnünk. Korábban a kállói atyák miatt gondolkodtam el a papságon, de bevallom, nem voltam hozzá elég bátor, nem tudtam lemondani az apaság csodájáról. A családjunkban mindenki hívő, és mindenki sok gyermeket vállal, az Ilona-napi családi találkozón évről évre egyre többen és többen vagyunk. Közel húsz éve élek Felcsúton, itt is lett egy példaképem, a nemrég elhunyt Goda Lajos bácsi. Sokunknak volt ő apánk mellett apánk, s talán még többeknek apjuk helyett apjuk. A Bibliából pedig Szent József. Meggyőződésem, hogy nélküle Máriának nagyon nehezen ment volna... Nagyon kellett ő ahhoz, hogy Isten terve megvalósuljon a történelemben. A fiaimnak pogány nevük van, Koppány, Regő, Buda, Keve, így ők lehetnek az első szentek ezekkel az ősi magyar neveikkel – mosolyodik el Botond. – Nem feltétlenül a szentek nagylexikonában, hanem a maguk történetében.”

Asztalos, zenész, édesapa

Kiss Kálmán három arca

Grafikusnak készült, asztalos lett belőle, mesterember, aki csodát művel a fával. Úgy képes ugyanis megformálni, hogy egészen egyedi bútor szülessen belőle. Ám faműves munkásságát pillanatnyilag félretette, hogy másik nagy szerelmének, a zenének éljen. Egy dal megkomponálása számára olyan, mint valamely bútor megálmodása – alkotómunka. Mint mondja, alkotás nélkül még kenyérkereső foglalkozásában, a helyi gimnázium karbantartójaként sem lenne meg. Ám ha azt kérdeznénk, ki ő elsősorban: Asztalos? Zenész? Akkor azt felelné: családapa, aki életét a Szentírásra alapozza. Ahhoz, hogy a legfontosabb hivatásul az apaságot válassza, „kellett” egy tragédia, ami Istenhez vonzotta. Hogy miként lett a fővárosi kocsmák jam session zenészből falunk egyszerű gitárosa, aki zenéjével is egyedít alkotna, azt Kiss Kálmán Pozsonyi utcai stúdiójában mondja el nekünk.

Nagy Enikő, fotó: Döme László Balázs

„*B*udapesten születtem, a családommal a nyolcvanas években költöztünk ide, Felcsútra, itt nőttem fel, de sokat mozogtam a fővárosban és szerte a világban is – kezdi történetét Kiss Kálmán. – Sosem voltam igazán jó tanuló, inkább kétkezi ember vagyok, gyermekkoromban grafikus akartam lenni, ám végül asztalos lett belőlem. Vállalkozást indítottam, az volt az elképzelésem, hogy valami mást csináljak, mint ami megszokott, valami különlegest, kimondottan fából, nem pedig a divatosnak számító forgácslapból. Közben viszont elkezdtem a zenéléssel foglalkozni. Igazából a zenével nőttem fel, már kisgyermekkoromban bármi került is a kezem ügyébe, rögtvest zörögtem-csörögtem vele. Fiatal felnőttként megtetszett a flamenco, így kimentem Spanyolországba, hogy zenét tanuljak. Megírtam az El Caminót is. Fél év múltán hazajöttem, de csak hogy asztalosmunkával keressek anynyit, hogy visszatérhessek. Sevillában tanultam gitározni.”

Bár Kálmán arra készült, hogy végleg hátrahagy mindent, s a spanyoloknál rendezkedik be, egy gondolat gyökeret vert a fejében, s nem tudott tőle szabadulni: „Édesapám egyedül maradt itthon, depresszióval küzdött, ezért úgy döntöttem, lemondok az álmaimról, s hazajövök, hogy vele lehessenek, együtt asztalosvállalkozást indítunk. El is kezdtük, működött a dolog, ám fél év sem telt bele, s az édesapám véget vetett az életének. Épp zenélni mentem a barátaimmal, kivitt az állomásra, s kétszer köszönt el. Nem értettem, miért, foglalmam sem volt, mire készül, hiszen önmagába zárkózott, nem beszélt a

problémájáról. Sokáig vádoltam magam, hogy miért nem voltam szemfülesebb, ugyanakkor épp ez a tragédia volt az, ami engem az életre vezetett. Abban az időben a budapesti zenész ismerőseim közül sokan megtértek, a tragédia előtt már én is jártam velük gyülekezetbe. Így édesapámmal történt, még inkább arra sarkallt, hogy keresztény alapokra építsem az életem. Fordulatot vett minden. Meggyőződése, hogy ha mindez nem történik velem, ha nem találom rá Istenre, akkor most nem lennék az, aki vagyok, elkallódtam volna, s talán családom sem volna.”

Kálmán három gyermek édesapja, mint mondja, gyermekei voltak azok, akik kijelölték a fontossági sorrendet az életében: „Az első a család. Emlékszem, először Jenő bácsinak mondtam el, hogy megtértem, ő rendkívül nagy hatással volt rám, ugyanakkor látva, hogy ő mindent félretett a gyülekezet érdekében, tudtam, hogy én nem akarom ezt a példát követni. Igazi zenészfígura voltam, aki járta a fővárosi klubokat és kocsmákat, ám a megtérésem után szakítanom kellett ezzel a zenei élettel. Most már arra törekszem, hogy értéket teremtsék a zene által, a Ferinek nem mindegy zenekar gitárosaként, illetve a saját számaimban is. Ám a család a zenénél is előrébb van, nem szeretném az életemet a stúdióban tölteni, inkább vagyok a családommal. Az első gyermekem, Zoárd volt az, aki megtanított nemet mondani. Asztalosként jellemző volt rám, hogy minden munkát elvállaltam, s szinte reggeltől estig a műhelyben voltam, a fiam megszületése után

azonban megálljt parancsoltam. Már volt tétje a dolognak, hisz nem csak rólam volt már szó.”

Kálmán 2015-ben saját bútormárkát is létrehozott, angol szójátékkal, lánya, Hanga neve által is inspirálva Hangawood néven, és egyedi, innovatív fabútorokat készített. „Jelenleg ezt a vállalkozást is pihentetem, mert egyszerűen nem akarom, hogy a család kárára menjen, másrészt pedig valamiért elmúlt a szerelem a bútorok iránt, ugyanakkor nagyon büszke vagyok a munkáimra – mondja. – A fa helyett a gitár játszik most szerepet az életemben. Mellette a helyi gimnáziumban dolgozom karbantartóként, s örülök, mert ott is képviselhetem a szemléletem. Nap mint nap akadnak olyan feladatok, amelyek mellé odaállhatok. De mindezeket túl elsősorban apa vagyok. Amíg nem voltak gyermekeim, azt képzeltem, nagyon jó apa leszek, de miután megszülettek, rádöbentem, hogy nem is olyan egyszerű hivatás ez. Úgy gondolom, a legnehezebb, hogy az ember úgy legyen szigorú, hogy közben megmaradjon a szeretetteljes kapcsolat közöttünk. Számomra a kulcsszó a tudatosság. Sohasem gondoltam volna, hogy a gyermekeim által ilyen fordulatot vesz az életem. De persze szerepe volt ebben a feleségemnek is, akivel egész mások vagyunk, de talán épp ezért kiegészítjük egymást. Ami közös: a Biblia, mindaz, amit Jézus mond. Nálunk ez az alap. Hisszük, hogy annak van értelme, amit az ember hitből tesz, s a feladatomat úgy próbálom végezni, hogy azzal hatással legyek a környezetemre – elsősorban a gyermekeimre.”

„Nem attól haladsz előre, ha összevissza futkosol”

Találkozás megye II-es csapatunk vezetőedzőjével, Szabó Dániellel

Kisiskolásként szeretett bele a futballba, és azóta a labda körül forog az élete. Egészen a kezdetektől játszik megyei csapatunkban, és már öt éve ő a PAFC III vezetőedzője. Edzőként végigjárta a megyei korosztályos csapatok ranglétráját, a legkisebbektől a legnagyobbakig, miközben tíz évig, mostanáig pályakarbantartóként dolgozott a Puskás Akadémián. Idén nyáron adatott meg a lehetőség, hogy az akadémiai labdarúgó-képzésben is kipróbálja magát, s pályaedzőként az U15-ös csapat munkáját segítse. Szabó Dániel futballistát „ars poeticájáról”, a foci erejéről, szépségéről, küldetéséről kérdeztük.

Nagy Enikő
Fotó: Döme László Balázs

A braziloktól a felcsútiakig

„Harmadikos voltam, amikor a szüleim először elhoztak fociedzésre ide, Felcsútra – fog bele történetébe Szabó Dániel, akinek családja születésekor költözött Alcsútra. – Emlékszem, az első futballesemény, amit megnéztem, a '98-as világbajnokság volt. Apát kérdeztem, kik a jók, kinek kell szurkolni, mondta, hogy a braziloknak. Ha valaki őket nézi, azt hiszem, könnyen megszereti a focit. Így történt velem is. De az is közrejátszott abban, hogy elkezdtem edzésekre járni, hogy amikor gyerek voltam, még nem volt annyi külső tényező, ami elvitt volna másfelé. Akkoriban mindenki focizott, mindig volt valaki, akivel a grundon lehetett játszani. Felültem a biciklimre, átmentem valamelyik pajtásomhoz, és elkezdtünk focizni. Ez volt az első gondolatunk. Szerettem mozogni, szerettem játszani, s akkor indult Varga Jani bácsi vezetésével a serdülőcsapat, elkezdtem járni az edzésekre, és sosem volt kérdés, hogy jöjje-e, aztán valahogy benne ragadtam a futballban.”

Dani a 7. és 8. osztályt már a felcsúti iskolában járta ki, majd Tatára került gimnáziumba, ott is lakott a kollégiumban, ám a focitól ekkor sem szakadt el, bár nem a felcsúti csapatban játszott akkoriban. Hét év múltán viszont visszatért hozzánk, s azóta is közöttünk van. „Akkor alakult meg a megyei csapat, szerették volna, hogy itt játsszak, állást is kínáltak, pályakarbantartóként dolgozhattam, így aztán itt maradtam – mondja. – Mindeztidáig csak itt dolgoztam, ez az első és az eddigi egyetlen munkahelyem, Felcsút és a futball valahogy végigkíséri az életem. Kötődöm ide, hiszen gyermekkorom óta rengeteg barátot szereztem innen. A foci összehozott és összetartott minket, ha csak tehettük, fociztunk, így szoros barátságok alakulhattak ki.”

Pályakarbantartóból labdarúgóedző

Bár bátyja és öccse kajakozott, Dani a futball mellett csak egyetlen másik sportban próbálta ki magát, ez volt a floorball. S noha csapattal diákolimpiát nyert, s egészen az utánpótlás-válogatottságig jutott, kihagyta az U19-es vébét, mégpedig a focit miatt. „Nem bántam meg, jobban élveztem a focit, s mindig futballista akartam lenni – vallja. – Habár amikor Tatán és Mórón NB III-ban játszottam, fel kellett ismernem, hogy nem lesz belőlem komoly játékos. Elég sűrűn sérültem, így a húszas éveim elején tudomásul kellett vennem, hogy nem a játék lesz az, amiből megélek majd. Ekkor végeztem el a C és a B licenszes képzést, egyébként együtt Polonkai Attilával, akit azóta is a barátomnak mondhatok. Mindig a sport, a labdarúgás közelében szerettem volna maradni, s úgy készültem, hogy a labdarúgóképzésben dolgozom a későbbiekben. Igazából nem is volt és most sincs B tervem. Edzőként nyolc éve kaptam meg az első csapatomat, a legkisebbeket, s egészen a felnőttekig végigedzettem minden megyei korosztályt. Már öt éve vagyok a megyei nagycsapatnál, és amellet, hogy edzőként segítem őket, olykor a játéka is beszálllok. Persze mindig ott motoszkált bennem, hogy milyen jó lenne az akadémiai elítéképítésben is részt venni, de úgy voltam vele, hogy ha tanulok és dolgozom tovább, akkor egyszer talán sikerül. Aztán nyáron jött a lehetőség, hogy az U15-ös csapat munkáját segítsem pályaedzőként. Megtisztelőnek éreztem a felkérést, jól érzem magam a stábben, nem volt nehéz a beilleszkedés. Persze a megyei csapatnál teljesen más munka folyik, mint a profi labdarúgóképzésben. Jó volt ebbe belecsöppenni, s nem volt nehéz felvenni a ritmust.”

A megyei foci varázsa

A jelenleg a Fejér megyei másodosztályban szereplő csapatunk Dani vezényletével rendre az élmezőnyben zárja a bajnokságot. „Néhány éve volt egy rettentő tavaszunk, alig tudtunk meccseket nyerni, rosszul szerepeltünk, s hiába dolgoztunk keményen, nem jöttek az eredmények – emlékszik vissza Dani.

– Ekkor megkértem a srácokat, küldjék el a kedvenc motíváló gondolataikat. Kinyomtattam az idézeteket, majd az öltözőben kiragasztottam őket. Az utolsó három meccsünket megnyertük, sikerült kilendíteni a mélypontról a csapatot. S ezek a gondolatok azóta is ott vannak a falon. Mondhatom, hogy az én hitvallásom az a dalszövegrészlet, ami a helyemen szerepel: »Nem attól haladsz előre, ha összevissza futkosol.« Úgy hiszem, ahogy az életben, úgy a pályán is el lehet lenni, csak épp akkor nem haladunk semerre. Fontos, hogy legyen egy képünk, egy irányunk, hogy merre tartunk.”

Dani filozófiája szerint a megyei futballcsapat esetében a legfontosabb, hogy játsszanak, s együtt legyenek. „Persze nyerni sem árt, hiszen kell a sikerélmény, de a lényeg, hogy jó emberek között legyünk, és hogy jó körülmények között edzhessünk – mondja. – Számomra az a legnagyobb öröm, hogy bárkiben, akár a karitatív akciókban is partnerek a srácok, annak ellenére, hogy mindenki a szabadidejét áldozza a játéka. Nem kényszer, hogy itt legyenek, mégis jönnek. Nem a futballról mint szakmáról szól ez az egész, hanem a közösségről. Míg az U15-ben a fiúkat abban kell segíteni, hogy profik legyenek, a megyében azt kell elérni, hogy a srácok örömmel jöjjenek edzésekre. Voltak olyan egykori NB I-es és NB II-es játékosok, akik csatlakoztak hozzánk, de valahogy nem illettek bele a közösségbe, mert nem tudták elfogadni, hogy ez bizony nem a Premier League. Sokkal több ér, ha valaki el tudja magát fogadtatni az öltözőben, mint az, ha mondjuk, rúg két gölt a hétvégén. De például

Vanczák Vili jelenléte egészen másként hatott ránk. Egyszer megkérdezte, hogy esetleg lejöhetne-e közénk mozogni, és ha úgy van, akkor akár meccseken is beállna. Mondtam, hogy persze, de ugye tudja, hogy ez a megye? Mondta, hogy nem baj, ő csak focizni szeretne, nem kell, hogy profi szint legyen. Megjelent az öltözőben, meghallgatta az edzői utasításokat, nem kérdezett semmit, nem szólt bele, csak kiment a sráccal a pályára, s lejátszotta a meccset, aztán együtt örült a csapattal. Nem gondoltam volna, hogy egy ilyen nemzetközi futballistamúlttal rendelkező játékos ilyen könnyen beilleszkedik, de rájöttem, hogy valószínűleg épp ezért lehetett ő profi, mert ilyen mentalitása van. Nem derogál neki, hogy a megyében játszik, s nem kérdőjelezi meg, edzésen mit miért csinálunk, pedig szakmailag sokkal felkészültebb, mint én, beleszólna, de csak teszi a dolgát. Kérdeztem a srácokat, hogy milyen volt Vanczák Vilivel játszani. És hát mindenki szárnyalt, azt mondták: magabiztosnak érezték magukat, mert tudták, ő van ott a hátuk mögött, ha hibáznak, Vili majd kisegíti őket. Annyira boldogok voltak, hogy egy ilyen játékos van közöttük. Öröm volt nézni őket. Azóta csatlakozott hozzánk Tóth Balázs is, akinek szintén komoly NB-s múltja van. Ugyanaz a mentalitás. S ott van Polonkai Attila: lejön, edz, s jól érzi magát a hobbifocisták között. Arra jutottam, hogy minél profibb egy játékos, annál szerényebb, alázatosabb. Nem a pénz motíválja a mieinket, hanem az, hogy jó körülmények között készülhetnek, s hogy ilyen futballisták között játszhatnak – ez többet ér mindennél.

Adományozásba kezdett a megyei futballcsapat

Rendhagyó csapatépítő programként megyei futballcsapatunk játékosai időről időre karitatív akciók keretében szolgálják Felcsút közösségét. Míg korábban traktorral és szemeteszsákokkal vágtak neki Felcsút és környezete megtisztításának, vagy épp festékesvödöröket és ecseteket ragadtak, hogy újrászínezzék a Tamásy–Margalit-kúria kertjének padjait, addig most adománygyűjtésbe fogtak, s az ünnep közeledtével ruhákkal, tartós élelmiszerrel, játékokkal lepték meg a leginkább rászorulókat. „Nemcsak a csapatösszetartást segítette ez a projekt, de közösségi szolgálat is volt, szerettük volna megmutatni Felcsút népének, hogy mi is ide tartozunk – árulja el a Puskás

Akadémia harmadik számú alakulatának trénera, Szabó Dániel. – Fontos, hogy ne csak a futballról szóljanak a mindennapjaink, hanem vegyük ki a részünket a közösség életéből is. Reméljük, hogy így egyre többeket láthatunk majd az itt élők közül a meccseken, vagy legalábbis tudomást szereznek arról, hogy létezik egy helyi kötődésű, helyi sráckból álló társaság, amely együtt futballozik. A játékosok egy teljes öltözt megöltöztettek az adományaikkal, pedig azért náluk sem kolbászból fonják a kerítést, de ők is szívügyüknek érezték, hogy segítsenek. Nagy öröm számomra, hogy ilyen kezdeményezésekben is számíthatok a csapatomra.”

„Fontos,

hogy tartsuk a lelket a másokban”

Munkában a Gyöngyvirág Nyugdíjasklub „angyalkái”

Nagy Enikő, fotó: Döme László Balázs

„Az ünnep közeledtével minden évben összegyűlünk, megajándékozunk egymást, s együtt készülünk a karácsonyra, de egyúttal azokat is megünnepeljük, hogy akiknek a közelmúltban volt a születés- vagy a névnapjuk – mondja a Gyöngyvirág Nyugdíjasklub egyik vezetője, Rohoncziné Marika. – Sajnos idén a járványhelyzet miatt a közösségi összejövetelre nem volt lehetőségünk, de senkiről sem szerettünk volna megfeledkezni, ezért arra gondoltunk, hogy személyesen járjuk végig a települést, s ha csak egy aprósággal is, de megajándékozunk mindenkit, aki a nyugdíjasklubhoz tartozik.”

December első napjaiban Rohoncziné Marika, Oláhné Erzsike és Schmidtné

Jutka nyakába vette hát a falut, s közel hatvan nagymamát és nagypapát látogattak meg. Míg a nők virágzó karácsonyi kaktuszt, addig a férfiak egy elegáns Törley pezsgőt, az elmúlt néhány hónap ünnepeltjei pedig még egy kis bonbont is kaptak ajándékba. „Azt vettük észre, hogy az emberek örültek ennek a kis figyelmességének, jól esett nekik, hogy ebben a nehéz időszakban gondoltunk rájuk – fogalmaz Marika. – Számunkra nagyon fontos, hogy tartsuk a kapcsolatot, illetve most különösen fontos, hogy lélekben is támogassuk egymást, hogy tartsuk a lelket a másokban. Bízunk benne, hogy hamarosan eljön az az idő, amikor ismét együtt ünnepelhetünk majd.”

Az otthon melegéért

Tűzifát adományozott önkormányzatunk a rászorulóknak

*Nagy Enikő
Fotó: Döme László Balázs*

Önkormányzatunk ebben az évben is tűzifával segítette azokat a felcsúti családokat és időseket, akiknek nehézséget okoz a keményre forduló téli időben a tüzelőanyag beszerzése. Karbantartónk, Kovács Ferenc éppen úton van a közel egykőbméternyi tűzifával Marika nénihez, aki Fő utcai otthonának tornácán várja a jól megrakott kistraktor érkezését. „Számomra nagy segítség ez a tűzifa, hiszen sokszor jelent gondot a téli tüzelő megvásárlása – mondja Marika néni, aki önkormányzatunk adományát voltaképp már korábban meghálálta, hiszen egyike volt azon

jótevőknek, akik a karantén idején az önkéntes maszkvarrásban segítettek. – Ez a fa közel egy hónapra lesz elég, kiegészíti azt, amit a Tüzeptől veszek, különösen hideg télen pedig biztonságot ad, hogy tudom, ez is itt van. Aztán majd jön a két unokám, és szépen összehasítja. Jó száraz fa, nagyon jól ég.” S már neki is lát Marika néni, hogy besegítsen önkormányzatunk gondnokának a fa lerakodásába. Felcsúton évről évre megadatik a lehetőség, hogy a leginkább rászoruló az önkormányzattól tűzifát igényeljenek.

Karácsonyfát ajándékba

Idén is lucfenyővel lepte meg a családokat a kertészet

Már december első napjaiban útnak indult a Kertészeti Áruháza kisteherautója, benne tucatnyi formás kis fenyőfa, amelyek felcsúti családok otthonában kapnak majd helyet, hogy az ünnepre karácsonyfává legyenek. Elsőként az Erdőalja utcába kanyarodunk, megállunk az egyik család háza előtt, ám épp senki sincs odahaza, így a kertészet munkatársa, Csabi az ajtónak támasztja a lucfenyőt, s még egy csomag szaloncukrot is odacsempész az ágai közé. Továbbmegyünk, s megérkezünk a Rákóczi utcába, ahol Ildikó siet elénk – már várta a fát. „Nagyon örülünk ennek a fenyőnek, mert így lesz igazi az ünnep, szeretjük érezni a finom fenyőillatot, azért mégsem olyan, mintha műfenyőt állítana az ember – mondja a kétgyermekes édesanya, aki már javában lányai karácsonyi ajándékainak beszerzésén munkálkodik. – A család együtt díszíti majd fel a fát, énekelni, beszélgetni szoktunk közben. Szeretjük ezt az időszakot.” Az ünnepi jókívánságok után már robus is tovább a teherautó, hiszen számos felcsúti családnál van még megállója. Több mint tízezer hagyomány már, hogy a Kertészeti Áruháza munkatársai az önkormányzat által kiválasztott, leginkább rászoruló családoknak, továbbá az egyházaknak és a közintézményeknek az ünnep közeledtével fenyőfát adományoznak.

Általános iskolánk 6. osztályos tanulója, Kiss Fruzsina lapszámunk tematikájába illő mesével kedveskedik Olvasóinknak. Az általa írt történet az apai szeretet sárkányokat legyőző erejét mutatja be.

Hogárt, a hős

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy édesapa. Hogártnak hívták. S volt neki egy lánya, Hedvig, aki olyan szépséges volt, hogy olyat messze földön nem látni. Így, kettecskén közvetlenül a királyi palota szomszédságában éldegéltek ők. Egy nap Hunor királyfi gondolt egyet, s napi sétájáról betért hozzájuk. Leültek teázni, lakomáztak egyet, s aztán Hunor hazament a palotájába. Nem mehetünk el szó nélkül amellett, hogy ez a Hunor királyfi bizony igen jóképű fiatalember volt, s hogy, hogy nem, éppen Hedvigbe szerelmesedett bele. El is határozta, hogy másnap megkéri apjától a lány kezét. Ám kora reggel éktelen lármára, nagy dübörgésre és sikoltozásra ébredt a város. Hunor berontott az öreg házába, Hogártot még álmában találta, Hedvig pedig nem volt sehol. Hunor felkeltette Hogártot, s mindketten sejtették, mi történhetett... A lány nyomába eredtek. Lucskos ősz lévén Hunor a sárban hatalmas lábnyomokat fedezett fel, követni kezdte őket, s máris ott találta magát egy nagy barlang szájánál, ám a bejáratot maga a sárkány őrizte. Ott aludt a barlang előtt. Hunor felkiáltott: „Hé, te ott! Te nagy behemót!” De ezt rosszul tette, mert a sárkány felriadt, s egy szempillantás alatt talpra ugrott, csak úgy rengett bele a föld. Hogárt így szólt: „Hunor királyfi, nekem kell a barlangba bemennem, menekülj innen!” Mire

Hunor: „Szó sem lehet róla, egy életem, egy halálom, én megyek a barlangba!” „Hunor királyfi – kezdte újra Hogárt –, nem lesz akkor az ország-nak királya, ha netán odaveszne. Értem nem kár, öreg vagyok már!” S azzal Hogárt el is indult a sárkány felé, mielőtt még Hunor ismét szólhatott volna. Tüzet okádott a sárkány, Hogárt arrébb ugrott, de jaj! Egyszer csak megbotlott, s a földre esett. Ott is termett a sárkány, hogy elpusztítsa, ám valamiért a tűz nem fogott rajta. Hunor ámulattal nézte, mintha csak egy burok vette volna körül Hogártot, bizony ám, ez nem volt más, mint az apai szeretet pajzsa. Hogárt immár könnyen bejuthatott a barlangba, hogy kiszabadítsa egyetlen lányát. A sárkány szégyenkezve bújt be az odújába, többé nem is látta

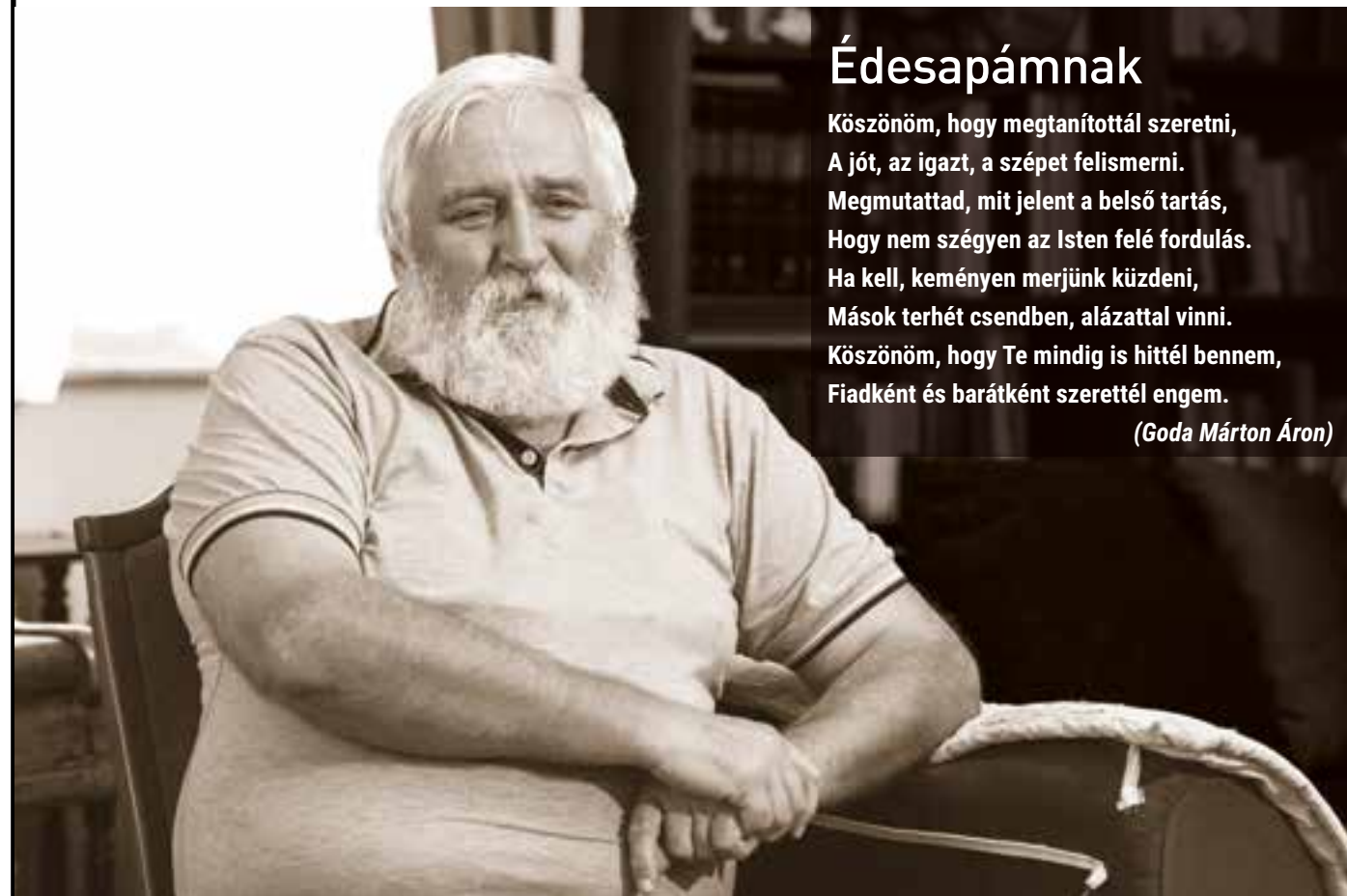
senki sem. Hogárt, Hedvig és Hunor együtt tértek haza, a királyfi feleségül kérte az apjától a lányt. Így lett Hedvigből királylány. Nagy lakodalmat csaptak, s boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Illusztráció: Soosh (boredpanda.com)

Kip-kop doktor bá' története

Goda Lajostól, falunk háziorvosától búcsúzunk

Édesapámnak

Köszönöm, hogy megtanítottál szeretni,
A jót, az igazt, a szépet felismerni.
Megmutattad, mit jelent a belső tartás,
Hogy nem szégyen az Isten felé fordulás.
Ha kell, keményen merjünk küzdeni,
Mások terhet csendben, alázattal vinni.
Köszönöm, hogy Te mindig is hittél bennem,
Fiadként és barátként szeretél engem.

(Goda Márton Áron)

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, karjaimba zártalak, örökre enyém vagy” – a „Mennyei Orvos” rendelőjében, az Úrjézus gyógyító ölelésében pihen Goda Lajos, a kip-kop doktor bá'. Annak idején a szomszéd kisfiú nevezte el így falunk háziorvosát, aki örökké csak tett-vett maga körül. Élete – egészen az utolsó lélegzetvételeig – mások szolgálatában telt. Orvosként a betegek gyógyulását, lelkipásztori kisegítőként Isten országának épülését szolgálta. Férj volt, és édesapa. Több mint negyven évig élt boldog házasságban feleségével, aki a rendelőben asszisztensként volt ott mellette. Tizenegy gyermekkel áldotta meg őket a Jóisten, s haláláig tizenöt csöppség avatta őket nagyszülőkké. Gyermekait élet példájával tanította, unokáira nagyapó bölcsességét hagyta. Faluközösségünk betegeinek pedig több mint harminc évig volt gyógyítója. Bár többször kaphatott volna pozíciót, sohasem fogadta el, mondván: ki fogja akkor a falusi embert gyógyítani? Nem akart mást, csak a legkisebbekért tenni, egyszerű falusi háziorvosnak megmaradni. Nem a földi javak érdekelték, hanem a lélek dolgai. Pályakezdő orvosként is álma volt a „flotta”, ahol a rászorulókat szolgálhatja, családjával már éppen indultak volna a távoli misszióba, mikor megérkezett községünk meghívása, így Felcsút lett a „flotta”. Még a mostani vész-

terhes időkben sem fordult meg a fejében, hogy visszavonuljon az orvosi szolgálatról, orvosfiainak mindig azt mondta: háború van, ki fog harcolni, ha a harcosok kiszállnak? Mondhatjuk, az életét áldozta a betegeiért. Rosszullete előtt egy nappal, utolsó felcsúti sétáján, feleségével a templomból kéz a kézben hazafelé menet pácienseit féltő gonddal, csendben, még egyszer, utoljára sorra vette, akarva-akartalan így búcsúzott el. Közel húsz évig tanított hittant, s lett az első lelkipásztori kisegítő községünkben, részt vett a Nagycsaládok Országos Egyesületének szervezésében, s a Máltai Szeretetszolgálaton keresztül a leginkább rászorulókat adományokkal látta el, némelyeket otthonába fogadva karolt fel, ám ezzel soha nem dicsekedett. Egy volt a legkisebbek közül, s ettől lett igazán nagy. Két éve fiával megmászta a több mint 3700 méteres osztrák Großglocknert, s a felhők mögül integetett nekünk. Kip-kop doktor bá' immár még magasabbról, a Jóisten karjából mosolyog ránk, s családjának küldött utolsó üzenetével köszön el tőlünk: „Nem vagyok jól, de nem vagyok kétségbeesve. Tudom, hogy Jézus velem van. Tudom, hogy szeret. És tudom, hogy imádkoztok értem, aggódtok értem, velem vagytok, amit nagyon köszönök. Vigyázzatok magatokra, és nagyon szeretlek benneteket. Legyetek jók, ha tudtok.”

Goda doktor úr családja ezúton szeretne köszönetet mondani az önkormányzatnak, az egyházaknak, a Vál völgyében élőknek, mindazoknak, akik osztoztak gyászukban, mécsest gyújtottak a temetőben, a ház kapujában vagy a rendelőnél, s együttérző soraikat elküldték nekik.

A kaktusz

Kertészeti Áruda

A szobai növényeket kedvelők számára alapnövény a kaktusz. A kaktuszokat a vízmegtartás alapján kétféle csoportba soroljuk, léteznek szárvízraktartó (agavé), illetve levelvízraktartó (karácsonyi) kaktusz. Szeretettét valószínűleg az is fokozza, hogy aszkétakörülmények között, kevés gondozással is szép eredményeket érhetünk el vele.

Ez a növény laza szerkezetű homokos talajban érzi igazán jól magát. Havonta egyszeri öntözést igényel csupán. A tápanyagpótlás is a nedvesség függvényében – speciális keverékkel – történik. A szobai kaktusz trópusi, illetve szubtrópusi sivatagos helyekről származik, ezért csak tavasz végén lehet kihelyezni a szabadba, még hozzá ősz végéig. A szabadban tartásnál fontos szempont, hogy ne érje direkt csapadék, inkább fedett helyet biztosítsunk neki. Ültetőedénye alul is legyen átjárható, mentesítve a pangó víztől, ami az egyik legnagyobb ellensége.

A kaktusz a téli nyugalmi időszakban semmilyen gondozást nem igényel, vízpótlását ilyenkor szüneteltessük. Bár megjelenhetnek rajta a kártevők is, a gombás betegségek jellemzőbbek. A megelőzés megegyezik a szokványos szobanövények vegyszeres védelmével.

A kaktuszokat nem szükséges átültetni évente: ha „belaknak” egy kaspót, abban akár évekig jól érzik magukat. Ezek a növények csodálatos virággal hálálják meg a gondozást, méretükhöz képest nagy szirmokat képesek nevelni. Egyes színek szinte életre kelnek a napsütésben, a tűző napon pedig igazán megélnékelnek. A kaktuszok rendkívül jól szaporíthatók, hiszen amennyiben megfelelő közegben élnek, számos oldalhajtást nevelnek, melyeket kaspókba ültethetünk át.

Ezek a növények a gyógyászatban is ezeréves múlttal rendelkeznek. Hajdanán több, belőlük készített terméket amolyan életelixirként csak a kiváltságosok használhattak, a készítmények értéke ugyanis vetekedett az aranyéval. A pozsgás növények közé tartozó aloé értékes nedve pedig a kozmetikumok egyik alapösszetevője.

A kaktuszt a természet rendkívüli védelemmel látta el, szúrós tüskéjével óvja magát. Vigyázva közelítsünk hát hozzá, gyermekeinknek tanítsuk meg, miként kell kezelni ezt a növényt. Kisebbségi sérülések mellett ugyanis súlyos, nehezen gyógyuló vagy akár maradandó sebeket is képes maga után hagyni.

Egyes kaktuszfajok termése kiváló gyümölcs. A fügekaktusz termésével találkozhatunk a bevásárlóközpontok polcain is. Ezt a mediterrán növényt kis gondossággal otthon is termesztethetjük, gyümölcsét betakaríthatjuk.

Fotó: pexels.com

Kertész Róbert vegán Ironman rovata

Vegán székelypáposzta

Rovatunk vezetője ezúttal egy klasszikus fogást hozott Olvasóinknak, a hónap konyhaművésze a feleségét választva. Kertésznő Széles Tímea a székelypáposzta hagyományos receptjét gondolta újra. Savanyú páposztából télen rengeteget kellene ennünk, teli van ugyanis vitaminokkal és ásványi anyagokkal. C-vitamin-tartalmát a fejeskáposzta a savanyítás során sem veszíti el, ahogy más értékes összetevőit sem. Így védte meg James Cook kapitány hajója legénységét a skorbut ellen, s ezért kiválóan alkalmas az erek támogatására, az immunrendszer erősítésére, leve pedig a bélrendszer „seprője” lehet.

Hozzávalók:

1,5 kg savanyú páposzta
2-3 fej vöröshagyma
3 gerezd fokhagyma
70 g sűrített paradicsom
fűszerek: só, bors, egész kömény, babérlevél, pirospaprika
olíva- vagy kókuszolaj

A pörköltökhöz:

150 g szójakocka vagy szójagranulátum
2 fej vöröshagyma
fűszerek: só, bors, natúr vegamix (szárított zöldségek)
olíva- vagy kókuszolaj

A tofutejföhlöz:

1 csomag tofu
2 marék napraforgómag
½ kisebb vöröshagyma
1 gerezd fokhagyma
só ízlés szerint
2-3 dl víz
1 kisebb citrom leve
4-5 evőkanál sörélesztőpehely
Az összetevőket turmixgépbe tesszük, és 2 percig turmixoljuk.
Annyi vizet adjunk hozzá, hogy a kívánt sűrűséget megkapjuk.

Elkészítés:

A páposztához az apróra vágott vöröshagymát kevés vízzel, sóval és olajjal megpároljuk, közben beletesszük az apróra vágott fokhagymát is. Amikor levettük a tűzről, hozzáadjuk a fűszereket és a jól átmosott páposztát, majd felöntjük annyi vízzel, hogy bőven ellepje. A sűrített paradicsomot is hozzákeverjük, és az egészet puhára pároljuk. Közben néha (a végén sűrűbben) megkeverjük, és ha kell, a vizet pótoljuk. A pörköltökhöz, ha szójakockát használunk, azt előtte két órára langyos, fűszeres vízbe áztatjuk (só, natúr vegamix). A granulátumnak kevesebb idő is elég. A felaprított vöröshagymát kevés vízzel, sóval és olajjal dinszteljük. A tűzről levéve pirospaprikát és őrölt borsot adunk hozzá. A megpuhult szójakockákat kisebb darabokra vágjuk, és úgy tesszük rá a hagymás alapra; ha granulátumot használunk, szűrés után. A fűszeres áztatóvizet felhasználhatjuk a főzés közben elpárolgott víz pótlására. Fedő alatt, sokszor kevergetve elkészítjük az ételt.

Tudta-e?

A tévhittel szemben a székelypáposzta nem Székelyföldről származik. Története az 1800-as évekig nyúlik vissza. A legenda szerint Petőfi Sándor és barátja, Székely József vármegyei főlevéltáros 1846-ban ebédelni mentek a pesti Gránátos utcai Komló-kertbe, ám mire odaértek, elfogytak a fő fogások. Ekkor Székely József megkérte a kocsmáros, hogy keverje össze nekik a maradék savanyúkáposzta-főzeléket és a sertéspörköltet, jó lesz az nekik. A monda szerint Petőfinek annyira ízlett a pörköltös páposzta, hogy legközelebb is „Székely-káposztát” rendelt. Zilahy Ágnes 1891-es Valódi magyar szakácskönyvében már szerepel ez az igazi magyaros eledel.

Sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges

Jäger Tamás

Eleje megint elhatározhatjuk magunkat: ezt vagy azt fogom tenni idén, ezt és ezt szeretném elérni. De sokszor csak az elmélkedésig jutunk el: Vajon miért nem sikerült tavaly sem? És vajon mitől sikerülne idén valamilyen fogadalmat véghez vinni? A különböző fogadalmak közül most az emberileg fontosabb, egymás közti viszonyokra gondolok, nem a különböző diétákra, bár sokak testi és lelki egészségének fenntartása miatt annak is nyilván megvan a létjogosultsága.

Mi, keresztények azt állítjuk, Jézus Krisztust követjük. De vajon honnan merítjük a vezéreket és bölcsességeket a mindennapi életünkhöz? Ha a Szentírást vesszük alapul, ezt olvassuk benne: „Testvéreim! Azt mondom nektek, sőt figyelmeztetek titeket az Úrban: ne éljetek úgy, mint a pogányok, akik hiábavalóságokon járják az eszüket” (Ef 4,17). Kik a pogányok? A pogányságot sokan összetévesztik az istentagadással. A pogányoknak azonban van hitük, csak éppen nem keresztény vagy nem teljesen keresztény hitük van. Jelenkori társadalmunkban körbe vagyunk véve a pogány vallások vagy vallási elemek tömkelegével, amelyek sok esetben alkalmasak arra, hogy megtévesztő módon eltereljék figyelmünket Jézus Krisztus és az egyház tanításáról. Van, akik a munkában vagy a teljesítményük maximalizálásában találják meg az életük értelmét, mások a már említett testi egészség mindenek elé helyezésében, és sokszor ezen kiválasztott terület mellett az élet többi részében esetleg kudarcok sorozata éri őket.

De Jézus Krisztus nem arra tanított, hogy egyvalamit jól csináljunk, és a többi dologban majd lesz valahogy, hanem ezt a parancsot adta: „Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról

tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt” (Jn 13,34–35). Mária és Márta történetében Jézus külön ki is mondja: „Útjokon betértek egy faluba. Egy Márta nevű asszony befogadta házába. Ennek volt egy húga, Mária. Ez odaült az Úr lábához és hallgatta a szavait. Márta meg sürgött-forgott, végezte a háziasszonyi teendőket. Egyszer csak megállt: „Uram – méltatlankodott –, nem törődöl vele, hogy húgom elnézi, hogy egyedül szolgáljalak ki? Szólj neki, hogy segítsen nekem!” Az Úr azonban így válaszolt: „Márta, Márta, sok mindenre gondod van, és sok minden nyugtalanít, pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta, nem is veszik el tőle soha” (Lk 10, 39–42).

E példabeszédet hallva sokan szíven találva érezhetik magukat, főleg azok, akik a családjukat szolgálják. Nem gondolnám, hogy Jézus lekezelte volna a nőket, az őt befogadókat vagy a háziasszonyokat. Ezt a történetet a maga egészében érdemes érteni: Jézus tanítását hallgatva, e tanítás fényében felismerve a dolgunkat döntünk életünk és mindennapjaink elrendezését illetően. Nem könnyű a feladat, de ha rátalálunk, Jézus szavai szerint nem veszítjük el többet.

Adja Isten, hogy az újpogány világban körülöttünk gomolygó, ígéretesnek látszó életvezetési modelleket az evangélium tanításának fényében vizsgáljuk meg, és Jézus Krisztus tanítása, az isten- és emberszeretet törvénye mentén rendezzük el életünket a magunk helyén az új évben is.

Boldog karácsonyt! Ezt kívánjuk egymásnak ez idő tájt. Ám mintha a napkeleti bölcsek történetén (Máté 2:1–12) keresztül maga az Úristen kívánna boldog karácsonyt mindannyiunknak. Annak, akinek gazdagon van terítve az asztala, és annak, akinek szerényebben. Annak, aki elképzelései és elvárásai szerint tud ünnepelni, és annak, akinek most sem jöttek össze a dolgok. Annak, aki népes családja körében ünnepel, és annak, aki magányosan ücsörög a fa alatt. Annak, akit fiatalos egészségben talál az ünnep, és annak, akit kór súlya nyom. Annak, akinek helyén van az életében minden, s annak, akinél semmi sincs a helyén. Boldog karácsonyt kíván az Isten. Mindannyiunknak. Olyat, amilyen ezeknek a napkeleti bölcseknek volt. Olyat, amiben kicserélődik, megváltozik, meggyógyul, megújul vagy teljesen újjá lesz az ember élete. A napkeleti bölcseknek azért volt boldog karácsonyuk, mert más úton és másként mentek el a jászoltól, mint ahogy oda érkeztek. Mert találkoztak Krisztussal. Ennek a nagy találkozásnak a lépéseiről álljon itt pár gondolat. Négy szó az egész. Bementek, meglátták, leborultak, ajándékokat adtak. Ez a boldog karácsony titka.

Bementek a hajlékba a napkeletről érkező bölcsek. Oda, ahol a kisgyermek volt. Oda, ami felett megállt a csillag, mely az utat mutatta.

Dísztelen, szegényes, szolid, szerény volt az a hajlék. De ott állt felette a csillag. Mert volt egy ház, ahol a Krisztus megtalálható volt. Meg ma is van egy ház. Egy-ház. Egyház. Hiszen igaz az, hogy a Krisztussal való találkozás kétezer éve nincs időhöz, térhez, helyhez kötve. De mégis van egy ház. Egyház: ahol Vele találkozni lehet. Krisztussal találkozni ott lehet, ahol évezredek óta az övéi együtt vannak a terített asztal s az ige körül. Őt az egyházban találjuk. Nem a természetben, nem pszichénk rejtekeiben, nem a tudományban, nem a művészetekben, hanem egyházában. Abban az egyházban, mely a mostani időkben otthonokba és családokba, sőt az online térbe költözött. De lélekben és a Lélek által mégis egy nép és egy sereg, mely a karácsonyfák mellett ezen az ünnepen a Biblia fölé hajol, és maga veszi a kenyeret és a bort, Krisztus szeretetének a jeleit, a hívők egyetemes papságának jegyében.

A bölcsek meglátták a gyermeket. Az itt szereplő eredeti kifejezés a legmélyebb, az egzisztenciális látás, felismerés, a lényeg meglátásának és a felszínen való túllátásnak a szava. Ezek a bölcsek meglátták a gyermekben a rendkívülit. Megsejtették, megéreztek, hogy ebben a gyermekben az ég és a föld összeér. Hogy Krisztusban eggyé lett az Isten az emberrel. Ez Jézus titka. Ránéz az Isten, és azt mondja:

A boldog karácsony titka

Hős Csaba

Harry Siddons Mowbray XX. század eleji amerikai festőművésze „Napkeleti bölcsek” című festménye

Én vagyok! Ránéz az ember, és azt mondja: Én vagyok! Karácsony boldogsága az, amit Reményik Sándor így fogalmaz meg Jézussal való találkozásáról: „Ez a gyermek ... ha szemébe tekintek, / Benne ragyognak, nap, hold csillagok. / Anyja szemei s a Te szemeid, / Istennem, a Te szemeid azok. / Gyönyörűséges és szörnyű szemek, / Oly ismerősek, s oly idegenek.”

Ám a bölcsek le is borultak. Mert az igazi karácsony a leborulásban realizálódik. A Krisztus király előtt. Ég és föld ura előtt. Mert Krisztus nem egy kisgyermek. Hanem mindenható Úr. Krisztus nem egy vallási opció, nem segéd-én, nem támasz, nem vigasz, nem partner minékünk. Hanem Úr! Ha benne lehajolt hozzánk a mindenható Isten, akkor nem tehetünk semmi mást, csak azt, hogy erre feleletként, válaszként mi hajtunk térdet. Egyszer valaki úgy fogalmazott: ha templomot építenék, olyan kicsi lenne azon az ajtó, hogy oda csak térdelve lehessen bemenni. A Krisztus bennünk való megszületésének útja az alázat útja. Ezen jártak a napkeleti bölcsek. És mi?

Végül a napkeleti bölcsek ajándékaikat adták a Gyermeknek. Aranyat, tömjént és mirhát. A kor uralkodóinak kijáró ajándékokat. Karácsonykor mindenki igyekszik valami ajándékkal kedveskedni szeretteinek. De milyen furcsa, hogy annak a megajándékozására nem gondolunk, akinek éppen a születésnapját ünnepeljük. Mi lenne, ha egyszer azon is törnénk a fejünket, hogy neki, az ünnepeltnek mit adhatnánk? Egy alkalommal Szókratészt, a görög bölcset meg akarták ajándékozni tanítványai. Vitték elé a legnemesebb és legdrágább ajándékokat. Ám egyikük a következőt mondta: „Mester! Szegény vagyok. Semmim sincs, amivel megajándékozhatnám. Így magamat adom neked!” Talán ez a legkedvesebb ajándék Krisztusnak. Erre vár. Hogy átadd neki az életed. „Itt vagyok, betlehemi Gyermek. Itt vagyok, feltámadás- és élet-Krisztus. Legyen a tiéd az életem!”

20+C+M+B+21

CHRISTUS MANSIONEM BENEDICAT
KRISZTUS ÁLDJA MEG E HAJLÉKOT

2021. JANUÁR 6. VÍZKERESZT
ÜNNEPÉVEL ELÉRKEZIK
A HÁZSZENTELÉSEK IDEJE.

KÉRJÜK, HOGY AZOK A TESTVÉREK, AKIK SZERETNÉK,
HOGY A JÁRVÁNYHELYZET ELLENÉRE
FELKERESSÜK OTTHONUKAT,
ANNAK MEGÁLDÁSA ÉRDEKÉBEN, JELENTKEZZENEK
A SEKRESTYÉSNÉL (TEMPLOMAINKBAN SZENTMISÉK UTÁN),
A PLÉBÁNIÁN (2060 BICSKE, HŐSÖK TERE 1.)
VAGY E-MAILEN (BICSKEIPLBANIA@GMAIL.COM).

Tudta-e, hogy a felcsútiaknak

1763 óta volt bírójuk, de ő csak a jobbágyközösség feje volt. Hatósága nem terjedt ki a nemesekre, így nemigen volt tekintélye sem. Viszont a felcsúti nemesség szívesebben lépett fel testületileg, és osztott igazságot együttesen, esetleg egymás között intézték vitás ügyeiket. Így tizenkét aláírással állítottak ki bizonyítványt 1794-ben Szabó Rozália cselédasszony erkölcséről és jó magaviseletéről. Flórián Ignác felcsúti nemes bikája felöklelte és ezzel megölte Péter Mihály lovát. Flóriánt gondatlansággal vádolták, de megegyeztek úgy, hogy a 40 forintba becsült lóért 10 forintot fizetett.

Noll Zoltán

A kép forrása: A. E. Brehm: Az állatok világa

Könyvajánló Vegán életek

Megjelent szerzőnk, Kertész Róbert kétszeres vegán Ironman első kötete.

Lapunk Konyha rovatának vezetője Vegán életek című kiadványában 76 olyan élettörténetet gyűjtött egybe, amely a vegán életmódnak köszönhetően vett gyökeres fordulatot, s amely erőt és motivációt adhat olvasójának ahhoz, hogy változtasson. Orvosok, táplálkozástudományi szakemberek, sportolók mesélik el

vegánvá válásuk történetét, s adnak útmutatást az életmódváltáshoz mindazoknak, akik életük legjobb formáját szeretnék elérni, s akik szeretnék visszanyerni egészségüket. Ahogy Hippokratész mondta: a táplálékdod legyen az orvosságod, és az orvosságod a táplálékdod. Magyarországon rohamosan nő a szív- és érrendszeri betegségben szenvedők, valamint a cukorbetegség száma, s a születéskor várható élettartam nőknél 79 év, férfiaknál 73 év, holott kutatások szerint az ember maximális életkora akár 120 év is lehetne. Miért veszítünk éveket? – teszi fel a kérdést a kiadvány szerkesztője, aki aláhúzza: életidőnket úgy tudjuk meghosszabbítani, s úgy tudunk egészségesek maradni, ha nem károsítjuk szervezetünket. Bizonyított tény, hogy táplálkozásunk döntően befolyásolja az egészségünket. A természet orvosságai könnyen elérhetők, s megfelelő használatuk csodákat tehet az életünkben. Kertész Róbert bizonyította: a tudatosan felépített növényi étrenddel nemcsak teljes életet élhetünk, de rendkívüli sportteljesítményre is képesek lehetünk. A vegán Ironman e szavakkal ajánlja hát kötetét: „Hiszek abban, hogy az életmódváltásnak köszönhetően kevesebbet leszél beteg, és hosszán tartó egészség vár rád. Kívánom, hogy minél tovább tudj majd játszani az unokáiddal, és kezd el tanulni azokat a dolgokat, amiket mostanáig hagytál.”

(A Vegán életek című kötet a vegankonyvek.hu oldalon vásárolható meg.)

Isten éltesse!

Mészáros László polgármester december hónap legalább hetven esztendőit megélt születésnaposait is köszöntötte.

Koch Mihály a 91., Kádas Miklós András a 72., Schmidt János a 76., Csauth Mária Éva a 73., Filvig István Sándor a 75. születésnapját ünnepelte.

Isten hozta!

Tyeklár Odett – Tyeklár-Hornyák Leila és Tyeklár Márton kislánya – 2020. november 13-án született meg.

TÁJÉKOZTATÁS A HÁZIORVOSI SZOLGÁLTATÁSRÓL

Tisztelt Lakosság!

Tájékoztatom Önöket, hogy a háziiorvosi szolgáltatást 2021. január 1. napjától az Önkormányzat helyettesítéssel biztosítja az alábbiak szerint:

A rendelési idők:

Hétfő:	9:00-12:00
Kedd:	13:00-16:00
Szerda:	13:00-16:00 (9:00-11:00 között tanácsadás)
Csütörtök:	13:00-16:00
Péntek:	8:00-12:00

A rendelést dr. Nagy Tamás, dr. Kerékgyártó Dávid és dr. Temesszentandrás György látja el.

A rendelőt, illetve a háziiorvosi szolgáltatást Németh Valéria asszisztens útján tudják telefonon elérni a 20/594-7457 telefonszámon.

Felcsút, 2020. december 17.

Mészáros László s.k.
polgármester

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x 268 mm
1/1 tükör:	184x 268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm + 5-5 mm kifutó

Hungaro Petrol Kft.

Üzemanyagok, kenőanyagok, autófelszerelések, kávé, üdítő széles választékával várja Önt **mindennap 5.30-tól 20.30-ig a felcsúti benzinkút!**
8086 Felcsút, Fő u. 220.
Tel.: 22-594-064

Műszaki kereskedés nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél

A környék legnagyobb raktárkészletével várjuk kedves vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.
Telefon: 06 20 284 9076
Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.
E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

VÁL-VÖLGYE PÉKSÉG ÉS HENTESÜZLET

Kínálatunk:
• sertéshús • baromfihús • húskészítmények
• pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:
H-P: 05.30-18.00
Szombat: 05.30-14.00
Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.
Tel.: 06-20/535-0503
facebook.com/valvolgyepeksseg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

Friss tojást, roppanós almát és édes almalét egy helyről a termelőtől, Felcsút Szűnyogpusztán a tojóházánál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

Látogass el éttermünkbe vagy rendeld házhoz és élj a szolgáltatás adta előnyökkel.

Bankkártyával vagy SZÉP-kártyával

fizetnéd rendelésed?
Már nálunk is megteheted.

www.meszarospub.hu /MeszarosPub Alcsútdoboz, Szabadság út 156.

Konferenciák, rendezvények, lakodalmak kiváló helyszíne, a festői Alcsúti Arborétum mellett.

Keresse fel éttermünket is!
www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

GONDOS TŰZÉP
Alcsútdoboz, Petőfi S. u. 7.

Nyitva tartás:
Hétfőtől péntekig 8.00–16.00
Szombaton 8.00–12.00

Rendelést telefonon is felveszünk!
Telefon: 22-252-106
20-972-7750